

Kinderen basisschool De Kariboe kijken hun ogen uit

Plastics in stormvogelmaag

DOOR JAN BUTTER

HEEMSKERK - Bioloog Jan Andries van Franeker pakt een scalpel en snijdt ten overstaan van de leerlingen van basisschool De Kariboe een (dode) noordse stormvogel open. Even later ligt een vogelmaag op een glazen schaal. Hij is op zoek naar plastics. De kinderen griezelen, maar niet lang.

Het was voor de groepen 7 en 8 een gedenkwaardige les. Want er wordt niet elke ochtend op school voor hun ogen een stormvogel ontleed. Bioloog Van Franeker van het onderzoeksinstituut Imares nodigt drie kinderen uit om hem te assisteren. Drie helden melden zich. Eng? „Dat valt mee”, zegt Abdel na afloop. „Het stonk wel een beetje.” Hij heeft heel wat plastic en piepschuim uit de maag gepulkt.

De les is opgezet door de Plastic Soup Foundation. Die maakt zich vreselijk bezorgd over de hoeveelheid plastics in zee. In de oceanen drijven plastic eilanden. De vissen eten plastic, de meeuwen eten vissen. Die poepen stukjes plastic op de weilanden. Daar komt het in de maag van de koeien en voor je weet ligt het plastic op ons bord. Dat is grofweg het scenario.

Tandenborstel

De kinderen zijn een en al oor. Van Franeker vertelt dat hij in de maag van een stormvogel, een soort meeuw, wel eens 1600 stukjes plastic heeft gevonden. Van heel grof tot zeer fijn. In de maag van een albatros, een heel grote zeevogel, zat zelfs eens een tandenborstel.

Dan zet hij het mes erin. De operatie wordt via een camera boven de werktafel op een groot scherm vertoond. Dus is het voor een ieder goed te zien. Veel kinderen trekken een vies ge-

Leerlingen van de kariboe bezig met het ontleden van de inhoud van vogelmagen. Charles Moore, met witte cap, helpt mee. FOTO KEES BLOKKER

zicht en kijken de andere kant op. Maar het went snel. Onder het verenpak en de dikke speklag komen de darmen te voorschijn. En dan de grote voorraagmaag en de kleinere spiermaag. Daar gaat het om.

Het ene na het andere stukje plastic komt te voorschijn. Van Franeker somt op: een industriële korrel, nog een industriële korrel, een scherf, een stukje van een zak, ook een hoop vis, en nog meer plastic. Vooral die harde stukken blijven achter in de maag. Er is

volgens hem geen zeevogel zonder plastics. Dat gaat helemaal de verkeerde kant op.

Zijn vingers zitten onder het bloed en viezigheid. „Is er al iemand flauwgevallen?”, vraagt de bioloog. Nee hoor. Sterker nog, als hij vrijwilligers vraagt om te assisteren, steken tientallen kinderen hun hand op. Drie gelukkigen worden uitgekozen. Ze krijgen handschoenen aan. En even knippen zij elk met een schaar een vogelmaag open. Alsof ze nog nooit anders hebben gedaan.

'Kinderen begrijpen het'

Waar de kinderen zich niet van bewust zijn is dat er in het publiek een wereldberoemde figuur staat, met zijn missie op wereldtournee.

Het is 'captain' Charles Moore uit Amerika, de wereldvermaarde ontdekker van de plastic soep. Hij is op doorreis naar Japan, en even op de duurzame school De Kariboe. Waarom bij deze kinderen? „Juist bij deze kinderen. Kinderen begrijpen het probleem,

het kan ze iets schelen. Terwijl de volwassenen er vaak heel cynisch over zijn.” De kinderen hebben zojuist een ontbijt gekregen. Wat hem opvalt dat ze echt bestek en echte borden gebruiken. „Heel goed. In Amerika is dat altijd plastic.” Hij vervolgt. „Het plastic verschijnt inmiddels op onze stranden. Heel fijn, net zandkorrels. Wij laten de nieuwe generatie een enorme puinhoop achter. Shameful.”